

Rodinné drama, 2017, olej na plátně, 70 x 100 cm

Kateřina Barabášová

21. 11. 1986 narozena v Metylovicích u Frýdku-Místku

2002–2006 SUPŠ sklářská, Valašské Meziříčí

2006–2009 PdF UP Olomouc, výtvarný obor, Vladimír Havlík

2009–2011 PdF UP Olomouc, VV pro ZUŠ a SŠ, David Jedlička

2010 a 2011 stáže v Maďarsku (Pécs) a v Německu (Berlín)

Vystavuje od roku 2008, sama od roku 2009,

2016 výstava v galerii Peron, Praha, „Krvavý román“

adresa: Benešova Hora 25, 384 73 Vacov

mobil: 737 865 492

e-mail: KatrinM@seznam.cz

www.katerinabarabasova.com / www.galerie-sumperk.cz

Převtělení, 2017, olej na plátně, 100 x 120 cm

KATEŘINA BARABÁŠOVÁ

JISKŘIVÉ PŘÍBĚHY

4. 10. – 29. 10. 2017

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK

ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. ŘÍJNA V 18.00 HODIN

OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN

NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLMOUCKÉHO KRAJE

Vánoční procházka, 2016, olej na plátně, 130 x 150 cm

Syndrom opuštěného hnízda, 2017, olej na plátně, 120 x 140 cm

Pochyťte je všechny!, 2017, olej na plátně, 70 x 90 cm

Oslava smrti, 2015, kombinovaná technika na plátně, 155 x 155 cm

Až provokativně zneklidňující deníkové soubory syrových maleb Kateřiny Barabášové mají v sobě cosi z posprejovaných zdí, ze vzkazů a znaků do nich vrytých. Budí smích a zároveň mrazí. Prožívané okamžiky mísí s dávnou bájí a mění je ve vlastní mýty, vyprávěné s drsně černým humorem. Míchá v nich dobro se zlem, nebe s peklem, všední s tajemně temným, dráždivé s pohlazením, pokleslé s posvátným, aby všechny ty protiklady zpochybnila poťouchlým smíchem a i kruté rýpnutí zhojila soucitem.

Její obraz je bludištěm zauzlených mezilidských vztahů vtělených tu do zvířat, do rostlin anebo i do věcí. Stírá a přehlíží, nebere v potaz ani propasti místa a času, tady i jinde a jindy se hladce pojí a prostupuje. Váže je skladbou i jádrem výpovědi, ve které proplétá divošské tance se střídmostí a až dětsky průzračnou mysl s pudovou živočišností. Střídá dobře prohnětenou malbu s volně nahozeným obrysem. Kresba se jí s malbou slévá, linie a barvy navzájem prorůstají a přecházejí z jednoho ve druhé, jak sama dá přítomná chvíle. Drží se výchozí představy, ale počítá i s náhodou. Svobodně volí co se právě hodí a samo na mysl přijde. Svým obrazem napoví i zastře naznačené. Užij se chytáme a čteme si v uviděném, aby nám proklouzlo mezi prsty a nechalo bloudit v nejistotě.

Vratkým klíčem je i jeho název, udá základní směr a nedopoví. Obrazy rodí se jí ve víru neuchopitelných snů a blouznivých vizí. Terezie Zemánková je vnímá jako volné pokračování Krvavého románu. S Josefem Váchalem ji vedle záliby v pokleslostech pojí i Šumava, kam se po studiích v Olomouci přesunula z rodných Metylovic. Svými cykly odráží různá místa pobytu, včetně stáží v Německu a Maďarsku, a přece všechno ústí v přirozené jednotě a navzdory hororovým motivům i v divé kráse čiré radosti, kterou šíří a bohatě obdarovává. Díky za ni!

Miroslav Koval

Co mě to vysává ?, 2017, olej na plátně, 60 x 70 cm